तचन्नुर्मध्यन्दिनसमये तृषार्त्तो भ्राम्यन् मण्डूकशब्दानुसारी गच्छन् महतीं गर्तामासाद्य पतितो मृतश्च। अतो ऽहं ब्रवीमि।

चटककाष्ठकूटेन मक्षिकादर्दुरैस्तथा।
महाजनविरोधेन कुञ्जरः प्रलयं गतः ॥ ३८६ ॥

५ टिट्टिभ आह। भद्रे एवं भवतु। सुहृद्वर्गसमुदायेन समुद्रं शोषयिष्यामि। इति निश्चित्य वकसारसहंसमयूरादीन् सर्वान् विहङ्गमान् समाहूय प्रोवाच। भो पराभूतो ऽहं समुद्रेणाण्डकापहरणेन। तच्चिन्त्यतामस्य शोषणोपायः। अथ ते सर्वे सम्मन्त्र्य प्रोचुः। अशक्ता वयं समुद्रशोषणे। तत् किं वृथाप्रयासेन। उक्तं च।

१० अबलः प्रोन्नतं शत्रुं यो याति मदमोहितः।
युद्धार्थं स निवर्तेत शीर्णदन्तो यथा गजः ॥ ३८७ ॥

तदस्माकं स्वामी वैनतेयो ऽस्ति। ततस्तस्मै सर्वमेतत् परिभवस्थानं निवेद्यतामिति। येन स्वज्ञातिपरिभवकुपितो वैराग्यं गच्छति। अथवात्रावलेपं करिष्यति। तथापि नास्ति दोषः। उक्तं च यतः।

१५ सुहृदि निरन्तरचित्ते गुणवति भृत्ये ऽनुवर्तिनि कलत्रे।
स्वामिनि शक्तिसमेते निवेद्य दुःखं सुखी भवति ॥ ३८८ ॥

तथानुष्ठिते सर्वे ते पक्षिणो विषण्णवदना वाष्पपूरितदृशः करुणास्वरेण वैनतेयमासाद्य फूत्कर्तुमारब्धाः। अहो अब्रह्मण्यमब्रह्मण्यं। अधुना सदाचारस्य टिट्टिभस्य भवति नाथे ऽपि सति समुद्रेणाण्डकान्यपहृ

२० तानि। तत् प्रनष्टमधुना पक्षिकुलं। अन्ये ऽपि स्वेच्छया समुद्रवद्यापादयिष्यन्ति। उक्तं च।

एकस्य कर्म संवीक्ष्य करोत्यन्यो ऽपि गर्हितं।
गतानुगतिको लोको न लोकः पारमार्थिकः ॥ ३८९ ॥

तथा च। चाटतस्करदुर्वृत्तमहासाहसिकादिभिः।

२५ पीड्यमानाः प्रजा रक्ष्याः कूटहृन्नादिभिस्तथा ॥ ३९० ॥